

EDICE PEVNOST

ZDENĚK ŽEMLIČKA

VLČICE A STARÉ PLEMENO

SWAZEK 2

POKRAČOVÁNÍ POPULÁRNÍ HISTORICKÉ FANTASY

ZDENĚK ŽEMLIČKA

**VLČICE
A STARÉ PLEMENO**

ZDENĚK ŽEMLIČKA

**VLČICE
A STARÉ PLEMENO**

SWAZEK 2

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Zdeněk Žemlička, 2014
Cover © Jan Štěpánek & Lukáš Tuma, 2014
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2014

ISBN 978-80-7425-221-1

Tak Hospodin člověka zapudil. Východně od zahrady v Edenu usadil cheruby s míhajícím se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života.

(Genesis, Bible)

Byl jsi zářivý cherub ochránce, pobýval jsi na svaté hoře Boží, na svých cestách jsi byl bezúhonný, dokud se v tobě nenašla podlost.

(Prorok Ezechiel, Bible)

Z dýmu se vyrojily kobylinky na zem. Byla jim dána moc, jakou mají pozemští škorpióni. Ty kobylinky vypadaly jako válečná jízda. Tvář měly jako lidé, hřívu jako vlasy žen, ale zuby měly jako lvi. Měly jakoby železné pancíře a jejich křídla hřmotila, jako když množství spřežení se řítí do boje. A měly ocasy jako škorpióni a v nich žihadla. Nad sebou měly krále, anděla propasti, jménem Abaddon – to znamená Hubitel.

(Apokalypsa, Bible)

Na cheruba usedl a letěl, vznášel se na perutích větru. Temno učinil svou skrýš, stánkem kolem sebe.

(Žalmy, Bible)

15. V onen den

Khan odcházel jako jeden z posledních. I Arnem už se mu ztratil v zástupu bojovníků a u něho zůstala pouze ze Siarka. Pohlédl k východu, kde se za akropolí již brzy objeví pruh šedavé mlhy, pro něho předzvěst svítání. Co přijde potom, toho se děsil. Jistě, svět stínů nikdy nevypadal přívětivě, vždy bylo lepší jej zaspat. Bývalo to místo ponuré, skomírajícího života, kde skutečně živi byli jenom démoni a jinak vše hnilo a páchlo rozkladem. Ale nyní to bylo místo smrti, kde skoro nezbylo živáčka.

Nejhorší bylo, že svět lidí se nezměnil. Stále tu rostly stromy, keře a tráva... a on to vše přes den neviděl. V polosvětě zbyly pouze stíny lidí, avšak i ty vypadaly jaksi vybledleji než dříve. Takže opět bude bloudit a klopýtat.

„Neboj se,“ pošeptala mu Siarka. „Já jsem s tebou.“

Uchopila ho za ruku. Byl jí za to vděčný. Kdyby ho vedl Arnem či jiný muž, připadal by si trapně, ale vést se za ruku s dítětem vypadalo docela přirozeně. V té chvíli se to stalo. Vlna bolesti jej zasáhla jako blesk z čistého nebe, až sebou škubl.

„Co je?“ zeptala se malá vlkodlačice.

„Já... já nevím,“ zaúpěl. „Je to vlna smrti. Zemřelo dítě noci. Někdo zabil dítě noci!“

Poslední slova již křičel. Bojovníci se zastavovali a ohlíželi. Přispěchal k němu Marobud, pak i Alana.

„Co je? Co se děje?“ ptal se král.

„Někdo zabil dítě noci,“ opakoval Khan a společně s bolestí v něm začínal narůstat zuřivý hněv. „Někdo zabil... zabil... Inanu. Někdo zabil mou dceru!“

Marobud mu položil dlaň na rameno, vapor ji však shodil. Ve tváři měl zármutek, ale zároveň i prudkou nenávist.

„Nesahej na mě!“ vykřikl. „Někdo... a byl to člověk... zabil mé dítě!“

„Počkej,“ řekla Siarka. „Prosím, Khane. Prosím.“

Alana už dávno tušila, že je v hlase její učednice veá liká moc, avšak nyní to mohla vidět na vlastní oči. Vapor ztichl. Siarka ho objala a on klesl na kolena a pak jí s tičným nářkem položil hlavu na rameno. Hladila ho.

„Proč ona?“ šeptal. „Byla jediným dítětem noci, které ani neokusilo lidskou krev.“

„Ty víš, že to nebyl nikdo z nás a nemáme s tím nic společného,“ promluvil král. „Ať to byl kdokoliv, najde-me ho a bude za svůj zločin pykat.“

Khan zvedl hlavu a vstal.

„Věřím ti. Ale ty ho trestat nebudeš. Já. Rozumíš? Já.“

„To nejde, Khane. Kdybych něco takového dovolil, muselo by to platit i naopak. Kdyby někdo z vašich zabil nevinného člověka, také byste ho vydali naší spravedlnosti?“

Vaper váhal. A Marobud musel odvrátit zrak od jeho očí, jež náhle zrudly a sálaly strašlivým plamenem. Pak otevřel ústa.

„Zadrž,“ zarazila ho Siarka. „Rozmysli si, co chceš říct. Nerozhoduješ jen sám za sebe. Pamatuj, že jsi vládce. Jak v této chvíli rozhodneš, tak bude jednou provždy.“

Khan tam stál jako bůh pomsty, leč mlčel. Dlouho mlčel. Začalo svítat.

„Dobře, králi lidí,“ řekl tiše. „Uděláme dohodu. Když toho, kdo to spáchal, najdu já, když to nebude tvůj poddaný, zabiju ho, ať je to kdokoliv. Když to bude někdo z tvé říše, muž a válečník, pokud bude mít zbraň a bude bojovat, zabiju ho já. V souboji. Když ho bude možno přemoci jinak, předám toho vraha tobě a ty vykonáš trest. Jaká bude tvá spravedlnost, taková bude i naše.“

Marobud pouze přikývl.

„Víš, kde se to stalo?“ zeptala se Alana.

„Přesně ne, ale muselo to být velmi blízko, možná za řekou.“

„Takže na našem postupu se nic nemění,“ řekl král. „Přepluješ na druhou stranu.“

Pronesl to zdánlivě nezúčastněně, avšak poté opět položil ruku na Khanovo rameno. Vaper ji tentokrát neseťrásl.

* * *

Ten obrovský muž stál nehnutě u přívozu, opíraje se o svůj dlouhý meč. Ramena měl shrbená jakoby pod tíží břemene, rozcuchanou hlavu svěšenou, nestříhaný a nečesaný vous mu splýval ve sknocených ocáscích na hrud. V očích vojáků představoval jakousi prapodivnou směs síly a slabosti, odvahy i strachu. Avšak Siarka četla v myslí toho muže jako v otevřeném svitku a viděla více než ostatní. Jeho strach nebyl jen strachem, nýbrž téměř hraničil s beznadějí, zatímco odvaha měla charakter zoufalství někoho, kdo nemá co ztratit.

„Vítám tě, Svelone,“ řekla Alana. „Přicházíš právě vhod. Jsi sám?“

Zavrtěl hlavou. Z mlhy u řeky vystupovali další horalé. Nebylo jich mnoho, pouze asi patnáct, avšak byli to muži urostlých postav, tvrdí válečníci. Jenom Khan na ně zíral jako u vytržení. Přistoupil ke Svelonovi a kroutil hlavou.

„Nechápu... nechápu, jak jste sem mohli dorazit tak brzo,“ šeptal. „Jsi snad tak mocný čaroděj?“

Vlkodlak chvíli váhal, jako kdyby se bál vyzradit něčím jaké tajemství, leč nakonec odpověděl: „Máš pravdu, jsem šaman a znám cesty, o kterých dokonce ani ty nemáš tušení. Provedl jsem své muže po skrytých stezkách... a stálo mě to mnoho sil. Také jsem mnoho viděl, včetně té brány na hradišti. A teď si říkám, jestli to mělo smysl. Ustupujete snad?“

„Tak bych to nevyjádřil,“ ozval se Marobud. „Jenom jsme pochopili plán nepřítele a přeskupujeme síly.“

„Co jste pochopili?“ zamručel Svelon. „Nic jste nepochopili, pokud nevíte to, co já.“

„Tak dost!“ okřikla ho Alana, avšak vzápětí ztišila hlas, aby to mohl slyšet pouze on. „Co si myslíš, ty nadutče? Že jsi jediný, kdo ví a zná? Věděl jsi mnoho, ale zamlčel to. Ovšem pravda může vyjít najevo mnoha způsoby. Strach z temnoty ti pomátl rozum, tak se seber a vyklop, co víš.“

Přikývl.

„Znám obsah té věštby. A sdělím ti jej. Řeknu jej i tobě, Marobude, i když vím, že kvůli tomu brzo zemřu. Ale je to má povinnost.“

„Nestačilo by, kdybys to řekl mně a já pak dalším?“ otázala se jej potichu Alana.

„Ne. Takové břímě na tebe nemohu naložit. Já jsem poslední strážce. Proto musím vše prozradit aspoň jedinému člověku. Stojí tam toto: *Buď proklet ten, kdo tato slova čte a není z Prvorozených. Buď proklet člověk i démon, živý i nemrtvý, jenž by je četl. Temnota se zmocní jeho ducha. Smrt potká toho, kdo by je zjevil smrtelníkům, a meč si ho najde. Buď proklet bůh, který by je oznámil světu lidí, pak bude v ohni zničen i svět bohů.*

V onen den bude do svatyně přinesen dar temnoty a to, co bylo otevřeno a tím zavřeno, bude zavřeno a tím otevřeno. V onen den temnota vyjde na povrch a zmocní se ducha mnohých ve světě lidí. V onen den přijde smrt do země stínů a nezbude v ní ani trs trávy. Stane se pustinou, v níž bude jen písek a prach. V onen den se tma zmocní duše i těla toho, kdo je předurčen vládnout mnoha národům, a učiní z něj otroka chtiče.

Símě nemrtvého, jenž se živí krví, a tělo Prvorozené, vzešlé z temnoty, se spojí a zrodí se nová Vládkyně tmy. Zrodí se ze semene nemrtvého, z těla Prvorozené, z duchů vlčích a duší lidských, z krve dětí smrtelníků i z krve nemrtvých, jež budou obětovány. A z krve bude vyvěrat její síla.

V onen den se otevřou brány a do světa lidí vstoupí vojsko temnot, vytržené z běsnících vod a zachované pro tento den. Řeka zrudne krví a krev se bude pít jako voda. V onen den Prvorození ovládnou svou říši, aby se navěky zmocnili vlády nad světem lidí. Budou panovat a ani Zhouba jim v tom nezabrání. Jen Prokletá to může překažit, avšak duch jí bude uloupen, bude znovu stvořena, čistá a kletby zbavená. Prvorozeným se postaví do čela a povede je do boje, když její lidské tělo bude zahubeno a znovu stvořeno. Pak...

A to je vše. Já sám ta slova nikdy nečetl, v tom jsem, Khane, opravdu lhal, a osobě, která je četla, jsme tím ublížili.“

„Udělal jsi správně,“ přikývla Alana. „Ale pokud se nemýlím, ta věštba není celá.“

„Já vím, ale prý tam víc nebylo. Možná to nestihli dopsat.“

„Dobře. Mnohé z těch věcí už tušíme nebo víme,“ vložila se do hovoru Siarka. „Svatyně je zřejmě ta jeskyně. Byla otevřená, aby do ní mohlo denní světlo, ale Ariman ji z nevědomosti zavřel. Tím do ní přinesl temnotu a otevřel bránu, která byla do té doby zavřená. To, že ta temnota vychází na povrch a že zničila polosvět, to už také víme. Kdo je předurčen, aby vládl národům, to už také vím... od děda Magnuse... ne, Alano, teď není na dlouhé vysvětlování čas. Ale Magnus říkal, že v Římě se narodil budoucí císař, jehož se zmocnila tma. A ten nemrtvý, který má být otcem nové vládkyně těch démonů? Nejspíš je to Ariman. Každopádně s tou démonkou souložil, to je símě nemrtvého a tělo Prvorozené. Jak to v té věštbě bylo dál?“

„Z duchů vlčích a duší lidských, z krve dětí smrtelníků...“ pokračovala Alana, avšak potom se i ona zaskla.

„Moc dobrou paměť nemáš,“ popíchl ji Marobud. „Z krve nemrtvých, jež budou obětovány. Předpokládám, že jde o ty jezinky.“

„A my jsme tomu napomohli,“ zamračila se Alana. „Už vím... z krve bude vyvěrat její síla. Do háje, ještěže jsme tu poslední nezabili. Dál tomu moc nerozumíme. Jaká Zhouba jim v tom nezabrání? A kdo je ta Prokletá,

která by mohla? Tolik otázek! Rozumíte tomu někdo aspoň trochu?“

„Já,“ ozval se Khan chvějícím se hlasem. „Kdo je ta Prokletá, asi tušíme všichni, jen se nám nechce tomu uvěřit.“

„Máma,“ šeptla Siarka.

„A Zhouba?“ pokračoval vaper. „Neřekl jsem vám o tom, protože jsem se snažil vypovědět, co jsem považoval za nejpodstatnější. Jenže teď vidím, že i to je důležité. Je to Nadja.“

„Nadja je přece...“ namítla Alana.

„Byla mrtvá,“ zdůraznil Khan. „Vrátila se v podobě bytosti, které se prý mezi lidmi říká mavka.“

Svelon k němu skočil.

„Cože?! Kdes ji viděl?! Mluv, kikimoro!“

„Netřes se mnou,“ ohradil se vaper. „Je u nás na Brdech.“

„Já si to myslel, že je to ona,“ řekl vlkodlak. „Byla jí tolik podobná. Ale když potom zahynula, bál jsem se, že už je konec a že se těm démonům podařilo překazit její návrat.“

„Dobře, Svelone,“ kývla hlavou Alana. „Tak hlavu vzhůru. Ještě není všechno ztraceno. Máme plán a slova té věštby nám jenom potvrdila jeho správnost. A my teď uděláme to, co vymyslel Maro.“

* * *

Khan s Arnemem vystoupili z prámu a bojovníci, kteří je převezli, se vraceli. Vaper věděl, že spěchají, avšak zároveň musel učinit ještě jednu věc. Hledal stopu, kudy prošla vlna bolesti. Hledal její zdroj a cítil, že to musí být

nesmírně blízko. Přestože byl den, nepotřeboval Arne-movu pomoc. Obloha se již od rána zatáhla těžkými, olověnými mračny a začalo pršet. Byl to hustý, vytrvalý déšť a na krajinu sedlo přízračné šero. Jenže právě ono umožnilo Khanovi rozpoznávat krajinu včetně stromů a řeky.

Postupovali podél Divoké na sever, oba promoklí až na kůži. Vaper to neměl rád, avšak pokračoval dál se zaťatými zuby. Chvillemi litoval slibu, který dal Marobudovi, neboť jím přímo lomcovaly záchvaty zuřivého hněvu. Věděl však, že dané slovo dodrží. Přesto se toužil člověku, jenž zabil Inanu, pomstít.

Náhle za sebou zaslechli dusot kopyt. Zněl však podivně, jako by přicházel z jiného světa. Ohlédli se. Černý démon s ohnivýma očima, který se vynořil ze závoje deště, však vůbec nepůsobil hrůzostrašně. Blížil se k nim se sklopenou hlavou a z jeho tlamy vycházel jenom nářek. Pak klesl předníma nohama na kolena a sklonil šíji až k zemi.

„Kdo jsi?“ zeptal se ho Khan.

„To není Behemot?“ zašeptal zbytečnou otázkou Arnem.

„Já jsem Siriel,“ zalkal démon. „To já nesu vinu za smrt tvé dcery. Neměl jsem ji opouštět, neměl jsem ji nechávat samotnou s tou lidskou ženou. Nalož se mnou, jak uznáš za vhodné, pane dětí noci.“

„Kde ji najdu?“ zeptal se Khan a hlas se mu kupodivu ani nezachvěl. „Co zbylo z mé dcery?“

Temný kůň již beze slov vyrazil proti proudu řeky. Nešli daleko. Inana ležela v trávě a nebyť krvavého kůlu v její hrudi, vypadala by, že spí. Tvář však měla bělejší než své vlasy, rozhozené do vějíře, a v bledých očích se jí dosud zračila němá hrůza.

„Ona se nerozpadla,“ zašeptal udiveně Arnem. „Jak je to možné, vždyť...“

„Ona byla právě zrozené dítě noci,“ řekl Khan.

Ta slova nepronesl hlasitě, ale pak náhle začal řvát. Lovec ztuhl děsem, poněvadž nikdy nic takového neslyšel. Znělo to jako vlčí vytí i jako řev rozzuřeného medvěda, jako válečný ryk vojska i jako skřek šílence, jako zvuk polnice i jako burácení hromu. Les ztichl. Ptáci přestali zpívat. A potom Khan všechn svůj hněv ukryl hluboko do svého nitra. Udušil jeho plamen a nechal jej v sobě jen slabě doutnat. Otočil se a pohlédl na démona.

„Mluv. Kdo ji zabil?“

„Tím si nemohu být jist, pane. Potkala se v horách na severozápadě s nějakou mladou ženou. Lidskou ženou, která chtěla ke králi lidí, ale přicházela z druhé strany hor. Dovezl jsem je na toto místo a nechal je tu. Nevím, jestli to udělala ta žena. Když jsem ucítil vlnu smrti, vrátil jsem se a našel Inanu mrtvou. Ta žena prchala pryč. Běžel jsem za ní, ale její stopa končila u řeky. Musela ji přeplavat a já... můj život je tvůj, pane.“

„Nestojím o tvůj život,“ řekl Khan. „Žádnou smlouvu o tom, že bys měl chránit mou dceru, jsme spolu neuzavřeli. Ty nejsi vinen. A ten, kdo...“

„Musela to udělat ta žena,“ přerušil ho Arnem. „Jsou tu jen stopy Inany a její. Tady klečela, když... ve tmě bys to viděl také. A tudy odcházela. Podívej, tady na trávě je šmouha tmavé krve, otírala si ruce.“

Vaper mlčel a vypadalo to, že dokonce ani ne poslouchá, jen klečel u mrtvolvy své dcery, držel ji v náručí a pozoroval její bledý obličej a vyhaslý zrak. Lovec však již znal kikimory a věděl, že Khan naopak

naslouchá velmi pečlivě a vše si ukládá do paměti. Náhle se opět otočil k Sirielovi.

„Jak vypadala ta žena?“

„Byla mladá a velmi krásná. Měla plavé vlasy – dlouhé, vlnité. Štíhlá a na lidskou ženu dost vysoká. Měla modré oči.“

„Kdybys ji viděl znovu, poznáš ji?“

„O tom nepochybuj.“

„Dobře. Uvezeš nás všechny tři? Nechci ji tady nechat.“

„Nebude to lehké, ale uvezu. Kam chceš jet?“

„Do naší osady. A co nejrychleji.“

„Ano, pane, ale přesto budu tvým služebníkem, dokud svou dceru nepomstíš. Když zavoláš mé jméno, budu u tebe, i kdyby mezi námi byly ty největší překážky.“

* * *

Kroana se probírala dlouho a těžce. Jako by jí zpáteční cesta z onoho světa sebrala mnoho sil. Navíc, když se konečně posadila, vypadala jako duchem nepřítomná a trásla se po celém těle. Zřejmě to bylo umocněno i tím, že přšelo a foukal studený vítr od severu. Nadja jí bez cavityků nafackovala.

„Co je, kde to jsme?“ mumlala.

„Kde bychom byly? U osady dětí noci.“

Objevil se u ní Khan. Křečovitě ho objala.

„Tak dlouho, tak dlouho,“ šeptala.

„Co je s ní?“ zeptala se Lilit Nadji.

„Celkem nic. Až na to, že jsem ji vzala na výlet do jiného světa, a zatímco tady uplynula jen chvíle, tam to byl asi rok. Buď na ni hodný, Khane, ona tě celý rok

neviděla. Krom toho ještě cestovala časem až do dávné minulosti, takže má v hlavě trochu zmátek.“

„Co tě to napadlo?!“ vybuchl hněvivě vaper. „Bylo to nutné? Nemáme snad starostí a potíží dost?“

„Stalo se, co se stát mělo,“ odsekla mavka. „Kdyby to nebylo nutné, nepodnikala bych to. Přestaň na mě zahlížet, kikimoro, já vím, co je třeba. Ty netušíš, co se stalo, když jsi byl pryč. Potíží bylo víc, než si myslíš. Ta temnota jí ukradla jejího vlčího ducha.“

„Co tím chceš říct?!“ vykřikl.

Všichni mlčeli.

„Musí to vědět,“ ozvala se nakonec Lilit. „Bratříčku, Krořana už není vlkodlak. Je člověk, rozumíš? Smrtný člověk.“

Khan pohlédl zděšeně na Kroanu.

„Je... to pravda?“

„Je. A pochopím, když mě už nebudeš chtít.“

„Co tě to napadá?“

Poklekl k ní a objal ji.

„Proto jsem ji musela vzít na to místo,“ pokračovala Nadja. „Odcházela jako slabý člověk...“

„A teď?“ přerušil ji podrážděně. „Pokud jsem si stačil všimnout, není na tom jinak.“

„Ano, ale zkus s ní bojovat. Teď je z ní válečnice. A navíc... ale to poznáš sám, až půjde do tuhého. Teď... teprve teď... máme sílu Prvorozené porazit. Oni už brzo vyjdou.“

„Já vím,“ přikývl. „Už znám i obsah té věštby. Svelon nám ji konečně prozradil. A Marobud vymyslel bojový plán.“

Když Kroana uslyšela Svelonovo jméno, škusbla sebou. Na okamžik ji napadlo, že by mu měla prozradit, kdo

může za její prokletí, leč vzápětí si vzpomněla na spoustu věcí: na Khanovu přísahu pomsty za onu kletbu, na to, že Svelon není obyčejný vlkodlak, nýbrž i nesmírně stará bytost a mocný šaman, i na kletbu sedminásobné smrti pro toho, kdo jej zabije, a kterou si nosí v sobě. Ne, Khan se to nikdy nesmí dozvědět. Rychle pohlédla na Nadju, avšak ta mlčela a tvářila se nezúčastněně.

„Co teda budeme dělat?“ zeptala se Kroana, už o poznání klidnější, ač se ještě třásla jako v zimnici.

„Teď zatím zmizíme. Co nejdál od té jeskyně i od naší osady. A já vím kam. Rusalky slíbily, že budou hlídat okolo toho zakázaného území, a když se Prvorození objeví, budou nás varovat. Prý k nám dorazí ta... Meruzalka. A prý bude varovat tebe. Ne nás, jen tebe. Tak moc nás nemají rády, potvory.“

Ačkoliv byl den, všichni obyvatelé osady, lidé i kikimory, byli na nohou a nakládali na vozy i hřbety koní a dobytka vše, co měli. Pošmourné počasí umožnilo dětem noci aspoň něco vidět a lidé jim ochotně pomáhali. Lilit otrhala všechny krvavě rudé plody stromu, aby se jich nemohl zmocnit žádný člověk. Khan se věnoval Kroaně, a tak se velení ujala Lilit společně s Arnemem. Odpoledne již proud poutníků směřoval na východ.

„Našli jste Inanu?“ byla zvědavá Kroana.

„Našli,“ zahučel dutě Khan. „Je mrtvá.“

„Kdo...“

Kroaně bylo, jako by smrtící ránu utržila sama. Ostatně to nebylo poprvé, co intenzivně prožívala pocity svého milence. Neměla však slov. Lilit ji odvedla k vozu, na němž leželo tělo zavražděné kikimory. Pořád byla nádherná a vypadala, že spí. Kroana se mlčky vrátila ke Khanovi.

„Na pohřeb potřebujeme čas,“ zamumlal na vysvětlenou.

„Jdeme k Divoké řece?“ zeptala se jen.

„Ano,“ přikývl. „To je součást plánu.“

Ze zadu zazněl dusot desítek koňských kopyt a mnozí se vylekaně ohlédli. Někteří lidé vykřikovali strachem, když spatřili stádo černých koní s očima planoucíma jako řeřavé uhlíky. Lilit je musela uklidňovat.

„Zdupou zem široko daleko,“ vysvětloval Khan. „Tím zahladí naše stopy. Zbytek dokoná dešť. Ti démoni z podsvětí dokonce ani nebudou vědět, kterým směrem jdeme.“

„A my prcháme?“ otázala se Nadja.

„Tak bych to nenazval,“ řekl vaper. „Čeká nás boj a možná nebude snadný.“

Večer dorazili k řece. Stále pršelo a obloha byla zaztažená těžkými, olovenými mračny. To však kikimorám vyhovovalo. Vozy s lidskými ženami a dětmi nechali v lese a muži i všichni vapeři se ukryli v houštinách u vody. Z druhého břehu by nikdo nepoznal, že se tu schovává téměř stovka bojovně naladěných bytostí a mnohé z nich jsou smrtelně nebezpečné.

Kroana seděla za keřem, pozorujíc řeku, když náhle ucítila na rameni jemný dotyk. Otočila se a spatřila Endoru.

„Musím s tebou mluvit,“ řekla tiše. „Neohlížej se na Khana. Musím s tebou mluvit mezi čtyřma očima.“

Kroana s ní poodešla stranou, avšak vědma ji vedla dál do hloubi lesa.

„Nechci, aby nás někdo slyšel,“ šeptala. „Jsou věci, které mají zůstat tajemstvím, dokud nenadejde čas, aby vyšly na světlo. Je na tobě, komu prozradíš, co ti chci

povědět, ale pamatuj, co jsem ti řekla. Lepší je vyčkat na vhodný čas. Rozumíš?“

Kroana přikývla. Endora se k ní naklonila.

„To prokletí... je na tobě pořád, ale je tak nějak slabší.“

„Čím si to vysvětluješ?“

„Rozdělo se to. Část toho zla spočinula na tvém ztraceném vlčím duchu a něco zůstalo na tvé lidské části. Ašara tvrdí, že to, co je na tobě, je už jenom kletba krve, kdežto ta prapůvodní kletba je pryč.“

„A co si myslíš ty?“

„Já nevím, ale dala bych na Ašaru. V těchto věcech má přece jen větší vhled.“

Kroana ještě netušila, jaký to má význam, ale rozhodla se, že si to dobře zapamatuje.

* * *

Amenhotep vyvedl své vojsko do světa, který byl pro něj i jeho muže naprosto cizí. S úžasem hleděli na primitivní sídliště s domy převážně ze dřeva, obehnané hliněným valem s kamenným tarasem a palisádou, na zalesněnou krajinu i na řeku proudící mezi strmými kopci. Ohromně zírali na oblohu, zataženou šedými mraky, z nichž se lily proudy deště.

„Kde je Amon?“ ptali se bojovníci, marně pátrající po jediném slunečním paprsku. „Ó, bohové, což tady nesvítí slunce?“

Jejich vládce tomu nevěřil. Slýchal kdysi zkažky, jež vyprávěli kupci, že na severu, daleko za mořem jsou země, kde slunce svítí mnohem méně a déšť je skrání

častěji, kde řeky jsou sice menší než mocný Nil, avšak je jich nesmírně mnoho, kde roste hojnost všeho rostlinstva a stromy tvoří hustý porost. Proto ho spíše zajímalo, kam se poděli zdejší lidé.

Pak konečně spatřil první živou bytost. Nebyl to však člověk. Ta malá, drobná žínka měla oči temnější než nejčernější noc, oči bez bělma a bez výrazu. Seděla opodál v trávě. Amenhotep k ní popojel i s vozem.

„Kdo jsi?“ zeptal se vládce tou novou řečí, kterou se tak pracně musel naučit.

„Já jsem tvá průvodkyně, ó pane světa,“ odvětila ona bytost a klaněla se mu až k zemi. „Prvorození mě sem vyslali, abych vám ukázala cestu.“

Narmer, Amenhotepův vozataj, se k němu naklonil.

„O tom nic nevíme, pane,“ řekl šeptem. „*On* nic takového neříkal.“

Poslední slova vyřkl tak tiše, že je podle něho mohlo slyšet jen vladařovo ucho. Navíc se vyvaroval vyřknutí Apisova jména.

„Kdo tě poslal?“ zeptal se přísně Amenhotep. „Chci slyšet jméno. Krom toho jsi neodpověděla na mou první otázku: Kdo jsi?“

„Já neznám jména Prvorozených, ale jen toho, kdo mě poslal. Jmenuje se...“ řekla žena a na okamžik se odmlčela. Její černé oči bez bělma se upřeně zahleděly na Narmera, avšak ten pohled nevyjadřoval vůbec nic.

„Jmenuje se... ano, už si vzpomínám, jmenuje se Apis. Já jsem temná víla, nemrtvá. Naše plemeno bylo stvořeno proto, abychomotevřely bránu, kterou ty jsi vstoupil do tohoto světa. Mnohé z nás obětovaly svůj život a krev pro návrat vás i Prvorozených.“

„O temných vílách nám Apis říkal,“ obrátil se Amenhotep k vozataji se smíchem. „Prý jedí... řekni, co ti nejvíc chutná, vílo.“

„Lidské oči,“ řekla. „Ale vy nemusíte mít obavy. Nikdy bych se nedotkla služebníků Prvorozených.“

„Správně,“ přikývl spokojeně vladař. „Přesto, až budeme spát, drž se dál od našeho tábora. A teď mi pověz, co je tohle za sídlo a kam se všichni ztratili.“

„Je to pevnost zdejšího krále a jeho družiny. Avšak nemusíš se jich bát, pane světa. Jeden nemrtvý, který nepatří k nám, ale vidí do světa stínů, jim prozradil, že se blížíte, a srdce jim naplnil strach. Utekli do jiné pevnosti na jihu, tedy proti proudu řeky. Doufají, že je ochrání jejich ubohé hradby. Jako kdyby nevěděli, že každá pevnost je jenom tak silná, jak silné je srdce mužů, kteří ji brání. A oni... už teď se třesou hrůzou.“

„Slyšíte?!“ vykřikl Amenhotep a vítězně obhlédl své bojovníky. „Vyrazíme k jihu a dobudeme ty jejich hradby! Zničíme jejich sídlo, vojáky pobijeme a ostatní se stanou našimi otroky! My tu budeme vládnout!“

Řev jeho mužů byl nepopsatelný. Kopími tloukli do štítů, přesvědčeni již dopředu o svém vítězství. Jen jediný z nich měl pochybnosti. Narmer. Neřekl však nic, vždyť slovům svého vládce odporovat nemohl. Temná víla se zvedla a kráčela do čela vojska. Když mījela vladařova vozataje, upřela na něho své černé oči. Nevěděl, zda si to jenom nenamlouvá, ale její pohled mu připadal výsměšný.

Netrvalo dlouho a vojsko opustilo hradiště. Kdyby zůstali jen o chvíli déle, viděli by, jak se ta masa šeré mlhy, jež se dosud převalovala nad troskami Marobudova

domu, doslova zhroutila a shlukla do malé koule, jež vzápětí s pronikavým třeskem zanikla.

* * *

Marobud, jedoucí v čele, zarazil koně a udiveně zíral na zástup ozbrojených mužů, kteří šli proti němu. Někteří z nich byli jeho vlastní vojáci, kteří v minulých dnech uprchli z hradiště, většinu však tvořili obyčejní muži. Všichni ovšem měli nějaké zbraně. Bojovník, který je vedl, klesl na kolena.

„Odpusť nám, pane,“ vypravil ze sebe zkroušeně. „Nechali jsme se ovládnout strachem a utekli jsme. Jsme zbabělci, ale vracíme se, abychom...“

„Nejste zbabělci,“ přerušil ho král. „Zbabělci utečou a už se nevracejí. Kdo se vrátí, aby bojoval, a přizná svou chybu, je pravý muž.“

„My jdeme s nimi,“ řekl svalnatý, umouněný chlap, vyzbrojený sekerou. „Sice jsem nikdy v boji nebyl, ale rubat stromy dokážu. S lidmi a démony to nebude o mnoho těžší.“

Marobud ty muže překvapeně obhlížel. Na některých bylo patrné, jakým řemeslem se zabývají. Mladík s obrovským kladivem byl určitě kovář. Mnozí byli rolníci s vidlemi nebo napřímenými kosami. Bylo tu očividně i několik drvoštěpů, lovců s luky, šípy a oštěpy nebo tesařů s teslicemi. Spatřil i pár silných žen. Celé to podivné vojsko čítalo asi tři stovky.

„Budou nám něco platní?“ zeptala se tiše Alana.

„Jsem si jist, že ano,“ přikývl král. „S plánem, který jsem vymyslel, docela určitě. Stejně už jsme na místě.“

Pohlédli vlevo vzhůru. Nad stezkou, spojující obě hradiště, čněly strmé kopce, hustě porostlé stromy a keři. Pak se Marobud ohlédl zpět za sebe.

„Tak pojdte,“ zašeptal. „Budeme tu na vás čekat. Téhle zemi vládnout nebudete. Tady jsem králem já.“

Náhle se k němu prodral nějaký voják.

„Něco jsme našli, pane,“ řekl. „Nebo spíš někoho. Tam v houštině v lese.“

Marobud s několika muži vyrazil za ním. Pršelo stále hustěji, a tak měli už za chvíli mokré boty i nohavice. Ušli asi padesát sáhů. Na palouku spatřili lidské tělo. Nahé ženské tělo. Kapky deště pleskaly na bílou kůži plavolasé krásky, jež tu ležela tváří k zemi.

„Je živá, pane,“ vyhrkl voják, který je sem přivedl. „Dýchá.“

„Do háje, tak proč ji tady necháte takhle ležet?!“ rozkřikl se král.

Strhl si plášť a zahalil jím nahou dívku.

„Postarejte se o ni,“ řekl. „Tam nahoře je, pokud vím, srub. Zaneste ji tam a zatopte v krbu, potřebuje teplo.“

„A kdo to má udělat?“ ozval se jeden z mužů. „Potřebujeme každého do boje.“

Marobudův pohled byl tak vzteklý, že okamžitě zažvolali dvě z žen, aby vladařův rozkaz vykonaly. Král se otočil. Za ním stála Alana.

„Je krásná, že?“ pousmála se.

„Žárlíš?“

„Ty víš, že ne. Ty všechno děláš správně. A teď je čas boá jovat.“

16. Jsem dcera noci

Amenhotep nejel se svým vozem, taženým párem koní černých jako uhel, hned vpředu, nýbrž až jako třetí. Jeho srdce bylo sice plné opojných pocitů a překypovalo sebejistotou, avšak hluboko na dně duše přece jen zůstávala jistá, ač nepatrná obava. Ano, už jednou se zmýlil. Před více než tisíci lety také vjel se svými vojáky na pruh pevniny, který se jakoby zázrakem vynořil z vod. Byl to jenom šelf písku, táhnoucí se středem Rákosového moře, jenž se objevil po dlouhém vanutí žhavého pouštního větru. Doplatil na to. Pamatoval si tu hrůzu, když se vody daly do pohybu. Zatímco z jihu se valil příliv, živelný prudkým vichrem, jenž změnil náhle směr, ze severu se přihnala ohromná vlna. Země se třásla a otevřela se.

Místo, na němž se nyní ocitli, vyvolávalo samo o sobě nepříjemné vzpomínky. Úzká udusaná cesta, vpravo proudila řeka, jejíž druhý břeh halily závoje deště, vlevo stál šerý nepřístupný les, jaký vladař ani nikdo z jeho mužů ještě neviděl. Přesto pokračovali dál, plni víry ve vítězství.

Z hvozdu zazněl skřek. A brzy nebyl jediný. K jejich uším dolehlo táhlé vytí, skučení a štěkot. Podobalo se to hlasům šakalů, ale tohle bylo mnohem drsnější. V houštinách se cosi míhalo. Podobalo se to šelmám, leč přesnou podobu nebylo možné rozpoznat.